

אבִיטָה נְפִלְאוֹת

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

בס"ד, ראש השנה תשפ"ד, גיליון 40

חידוש, אהבה, אתגר

סותמות את הגולל על הדיון, אלא דווקא פותחות ומרחיבות את ההתבוננות שלנו. נראה איך כל תשובה מולידה מפל של תובנות חדשות ביחס למערכת היחסים שלנו עם ה', לעבודת התשובה, ולחלקים השונים של הימים הנוראים. איננו נדרשים לבחור תשובה אחת מתוך השלוש, אלא לזהות כיצד כל אחת מהן שייכת לחלק שונה במבנה הנפש שלנו, ומספקת לו מענה מדויק ומצמיח.

לדוגמה, כשאנו שואלים מהי תכלית הבריאה מתוך המקום הרגשי שלנו (בניגוד לשכל או לדחפים), התשובה שנקבל תהיה: כי ה' רצה להעניק אהבה ולקבל אהבה. לכן מערכת היחסים שאנו יוצרים עם ה' דומה למערכת יחסים של בני זוג אוהבים. ממילא ברור שעבודת התשובה היא מעין 'טיפול זוגי' שבו אנו מבקשים לשקם את מערכת היחסים הזו ולבקש מחילה על שהזנחנו את חובותינו.

איזו תכלית-בריאה מקימה מערכת יחסים של אב ובן? או של מלך ועבד? מה עבודת התשובה השייכות להן? ואיך שלוש התשובות מקבילות לאלול, ראש השנה ויום הכיפורים? בעמודים הבאים ננסה לעשות סדר...

לא תמיד יש לנו כוח לשאלות קיומיות כבדות. למעשה, רוב הזמן אנחנו מעדיפים להתחמק מהן. אבל יש רגעים שבהם דווקא העיסוק בשאלות הללו מסייע לנו ומקל מעלינו את משא החיים. בדרך כלל יהיו אלה רגעים של אתגרים וייסורים קשים, אבל השאלות הקיומיות עשויות לצוץ גם בזמנים של השתאות והודיה.

ימי הדין הם הזדמנות טובה לעיסוק 'זום' בשאלות הללו, בשמחה ובמרץ. רגע לפני ראש השנה, יום בריאת העולם, אנו נדרשים לערוך את חשבון נפשנו, ולוודא שאנחנו והעולם אכן ממלאים את ייעודנו המקורי. אבל כדי שהחשבון יהיה נכון צריך לברר מול מה הוא נערך: מה התכלית של כל הסיפור הזה, לשם מה נזרקה בי נשמה, ומה היחס ביני לבין האלוקים שאני נותן לו דין וחשבון? והשאלות ממשיכות: איך אני אמור לעשות תשובה? איך אני יכול לחבר את כל החלקים שבי אל הייעוד הגדול?

כמובן, אין ביכולתו של בן-אנוש לעמוד באמת על הסיבה של ה' לבריאת העולם. אף על פי כן, בגיליון שלפנינו נכיר שלושה טעמים עיקריים לשאלת תכלית הבריאה. וכראוי לתשובות אמיתיות לשאלות קיומיות, הן אינן

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	ב	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ו	ר	ת	ך	

מה ה' רוצה ממני?

האנושי המוגבל לבין האלוקות האין־סופית. כאשר רצו חסידים להדגיש את הקוטביות המפתיעה של העולם הזה הם השתמשו במשל נוסף: שור שאומר "שמע ישראל". כשמעמיקים להתבונן בניגודיות של אדם מגושם כשור המשמיע הצהרה אלוקית ועובד את ה', היא משעשעת ונושאת חן בדיוק כמו ציפור שפותחת את פיה ומתחילה לדבר. לשם החידושים המפתיעים האלה ברא ה' את עולמו.

הסבר שני: אהבה

ההסבר השני הוא שה' היה זקוק, כביכול, **לאהבה**. למרות שה' שלם ואין־סופי, משהו היה חסר לו – הוא היה לבד, 'יחיד בעולמו', וביקש קשר הדדי, "כפנים הפנים לפנים", שבו יש זולת שיוכל להעניק לו אהבה ואף לקבל ממנו בחזרה.

"אני לדודי ודודי לי" – את האהבה ההדדית הזו אנו מספקים לה', והיא זו שהניעה אותו לברוא את העולם בכלל ואותנו, עם ישראל, בפרט.

זהו רובד פנימי ועמוק לטעם המוכר יותר, שה' ברא את העולם כדי להיטיב לברואיו. ההטבה היא **החסד**, המעשה החיצוני בפועל, אבל **האהבה** היא פנימיות החסד, הרגש הפנימי שמניע אותו.

הסבר שלישי: אתגר

ההסבר השלישי של החסידות לסיבת הקיום מפתיע במיוחד – ה' ברא את העולם כדי **לאתגר** את עצמו. כיצד ייתכן הדבר? הרי ה' הוא כול יכול,

ההטבה היא החסד, המעשה החיצוני בפועל, אבל האהבה היא פנימיות החסד, הרגש הפנימי שמניע אותו

דבר לא מאתגר אותו! לשם כך הוא היה צריך תחילה 'לצמצם' את עצמו ולהכניס חלק מאורו הגדול בתוך גופנו המוגבל והגשמי – זוהי הנשמה האלוקית,

לעיתים, כשאנו נתקלים בקשיים, פוגשים רוע או סתם תועים בסבך החיים, אנו תוהים: 'מדוע?!' – מה הניע את ה' יתברך לברוא אותי, ואת העולם כולו?

אין זו שאלה תאורטית-פילוסופית גרידא – זו שאלה קיומית. התשובה עליה משליכה על מערכת היחסים של כל אחד ואחת מאתנו עם הבורא, וממילא על הייעוד והשליחות שלנו. אם ישנה מטרה לבריאה שלי, הרי שהמאמץ לממש אותה הוא ההגשמה העצמית העמוקה ביותר.

החסידות מדגישה שלעולם לא נבין עד הסוף בשכלנו האנושי את סיבותיו של ה'. המדרש מגדיר זאת כ'תאוה' – "נתאוה הקדוש ברוך הוא להיות

אם ישנה מטרה לבריאה שלי, הרי שהמאמץ לממש אותה הוא ההגשמה העצמית העמוקה ביותר

לו דירה בתחתונים". הלכך, אומר אדמו"ר הזקן, 'על תאוה אין מקשים קושיות'. כלומר, הסיבה העמוקה ביותר היא בלתי נודעת בעצם. למה? ככה!

ובכל זאת, בקובץ פנימי־סודי של פתגמי חסידות חריפים ועמוקים, שמכונה 'רמ"ח אותיות', מוצעים שלושה הסברים שאפשר להבין בשכלנו:

הסבר ראשון: חידוש

לפני בריאת העולם, אורו של ה' מילא את הכול. קשה אולי לומר זאת על ה', אך ההווה הזו הייתה חדגונית, לא כל כך 'מעניינת'. ה' ביקש **חידוש**, משהו שיגרום לו התעניינות ופליאה.

רבי דוב־בֶּעַר, המגיד ממְעֻזְרִיטֵשׁ, המחיש זאת באמצעות 'משל הציפור המדברת'. המשל מספר על מלך שלא חסר לו דבר, ומכיוון שכך, לא נמצא דבר שיהנה וישמח אותו. רק כאשר הובא לפניו תוכי מדבר – הפלא הזה רומם

את מצב רוחו וגרם לו צחוק ושמחה. במשל, הפלא הוא המגע בין עולם החי לעולם האנושי (המדבר). בנמשל, הפלא גדול עוד יותר – המגע בין העולם

של אור אלוקי, המסתתרים בעולם הגשמי ומחכים שנחשוף את האור הטמון בהם ונשיב אותם לשורשם העליון. זהו אתגר הדומה להרכבת פאזל – תמונה גדולה שחולקה לחלקים קטנים וכעת ממתינה למישהו שיחבר אותם ויפתור את החידה.

כל עבודתנו בקיום המצוות, כמו גם בכל שימוש בעולם לצורך עבודת ה', נועדה לברר את הניצוצות המסתתרים במציאות. גם כל ניסיון או התמודדות שאנחנו עוברים, כל סיטואציה לא-פשוטה, הופכים לאתגר – האם נשכיל למצוא את הניצוץ האלוקי החבוי גם במקום החשוך הזה ונדע לגאול אותו? האם נעמוד באתגר ונמצא את האור בתוך החושך?

המצויה בכל אחד ואחת מאתנו. כעת, לאחר שחלק מה' עצמו נמצא בתוכנו, הוא יכול לאתגר את עצמו. אתגרי החיים, כל חיכוך וקושי בשליחות האישית, אינם עוברים עלינו לבד. הם בעצם אתגר משותף לנו ולה'. יש כאן חיזוק גדול: ההצלחות והכישלונות שלנו הם גם 'הצלחותיו' ו'כישלונותיו' של ה'. אנו איננו לבד במסע החיים.

אתגר משותף זה מכונה בלשון הקבלה "עבודת הבירורים". הקבלה מלמדת שלעולם המוכר לנו קדם עולם המכונה "עולם התהו", שלא היה מסוגל להכיל את עוצמת האור האלוקי שהייתה בו, ולכן הוא "נשבר". השבירה גרמה להתפזרות "ניצוצות"

- לסיכום:** על השאלה הקיומית 'מדוע ברא ה' את העולם', ישנן שלוש תשובות בחסידות:
- א. חידוש - נבראים גשמיים המקיימים מצוות אלוקיות מפליאים ומענגים אותו.
 - ב. אהבה - הדדיות, לאהוב אותנו ולהיאהב על ידינו.
 - ג. אתגר - הצמצום והבריאה שלנו מאפשרים לה' לאתגר את עצמו (ואותנו) ב"עבודת הבירורים" ובחשיפת הניצוצות האלוקיים במציאות.

תחנה שנייה:

טעמי הבריאה בקומות הנפש

ההזדקקות של ה' **לאהבה**, הרגש העיקרי ברגשות הלב, נוגעת כמוכּן בקומת **המורגש** בנפש.

האתגר נוגע בקומה הגבוהה, קומת **המושכל**. "עבודת הבירורים", מציאת הניצוצות החבויים והתאמתם לפאזל הכללי, היא חידה מאתגרת הדורשת פיתוח ומאמץ של שכל טוב – חשיפת השכל האלוקי הקיים בכל "חלק א-לוה ממעל ממש".

במושגים האנושיים, שלושת המושגים 'חידוש', 'אהבה' ו'אתגר' שייכים לשלושה רבדים בנפש. הנפש – הבנויה "בְּצִלְמֵ אֱלֹקִים", בהתאם לעץ הספירות – מתחלקת לשלוש קומות: קומת השכל, קומת הרגש וקומת ההתנהגות הטבעית-מעשית. ובלשון החסידות: **מושכל**, **מורגש**, **מוטבע**. אותה חלוקה קיימת, כמוכּן, במבנה הספירות האלוקיות.

כל אחת מהסיבות לבריאת העולם נוגעת בקומה אחרת:

הנפש מתחלקת לשלוש קומות: קומת השכל, קומת הרגש וקומת ההתנהגות הטבעית-מעשית. ובלשון החסידות: מושכל, מורגש, מוטבע

רצונו של ה' **בחידוש** שמעורר עניין והתפעלות נוגע בקומת **המוטבע** – הקומה הבסיסית והפשוטה ביותר, השייכת להתנהלות הפשוטה והפרקטית. כאשר הכול קבוע,

כמוכּן, הדברים מתבטאים גם באותן קומות בנפשנו:

כאשר אנחנו רוצים **לחדש** לה' – ננסה לשנות את הטבע הפשוט שלנו, להתגבר על הדחפים

שגרתי ו'רגיל' מדי – יש בעיה בקומת המוטבע, שאינה מתחדשת ואינה משתנה. במילים אנושיות – משעמם וסתמי. הפתרון הוא שבירת השגרה והחייאתה, כמו ב'משל הציפור המדברת'.

הטבעיים הנמוכים ואף לחדש ולקדש את טבענו, ברכישת "טבע שני" מתוקן.

בקומת המורגש נבנה מערכת יחסים **אוהבת** עם ה'. יש החשים לעיתים כי על אף שהם מקיימים מצוות ומבינים את עבודת ה' בשכלם, חסר להם הממד הרגשי בקשר עם ה'. ההבנה כי כל הבריאה נועדה עבור אוהבת ה' מסוגלת להצית מחדש את רגשות הקודש.

כדי להיענות ל**אתגר** של עבודת הבירורים נשקיע את **שכלנו** ומחשבתנו בהתבוננות בכל הסובב אותנו ובתשומת-לב לכל מעשינו - ננסה לזהות היכן קיימים ניצוצות קדושים הממתינים שנחשוף אותם ונשיב אותם לשורשם. דברים רגילים בחיי היום-יום, כאכילה ושתייה, עבודה או שיחה עם חבר, מסוגלים להיות חלק מעבודת ה' אם נעשה אותם במודעות כנונה, לשם שמים - "בְּכָל דְרָכֶיךָ דַּעְהוּ".

לסיכום: שלושת טעמי הבריאה נוגעים בשלוש קומות הנפש:

רצון ה' בחידוש מעניין נוגע לקומת ה'מוטבע', ההתנהגות הטבעית. ההזדקקות לאהבה נוגעת לקומת ה'מורגש', הרגשות. אתגר עבודת הבירורים נוגע לקומת ה'מושכל', השכל.

תחנה שלישית:

אבינו, מלכנו, דודנו

וְדוֹדֵי לִי, הוא "דודנו". לצד היותנו עבדים למלכנו ובנים לאבינו, אנו גם ככלה לתחנה האהוב. אלו שלושה אופני התגלות שונים המעצבים מערכות יחסים שונות זו מזו. אינו דומה יחס של עבד למלכו ליחס של בן לאביו, ושניהם יחד רחוקים מהיחס שבין בני זוג אוהבים.

כעבד, התחושה היא שביני

לבין המלך קיים פער עצום. לזהותי או לצרכי ולרצונותי כשלעצמם אין כל חשיבות; כל ייעודי הוא לשרת את המלך הגדול, והכול נערך אך ורק ביחס לכך. העבודה והמאמץ שלי מתמקדים במילוי

כל אחד מטעמי הבריאה שייך לקומה אחרת, נוגע ברובד מסוים בנפש. בעומק, כל אחת מהקומות חושפת אחת משלוש מערכות יחסים שלנו עם ה', שאותן אנו פוגשים בייחוד בימים הנוראים:

לצד היותנו עבדים למלכנו ובנים לאבינו, אנו גם ככלה לחתנה האהוב

צמד הכינויים המוכר "**אבינו מלכנו**" חוזר שוב ושוב בסליחות ובתפילות. ה' משמש עבורנו הן כמלך והן כאבא. כינוי נוסף, הלקוח משיר השירים ומופיע ברמז המפורסם לחודש **אלול**, "**אָנִי לְדוֹדֵי**

אלול, ראש השנה, יום הכיפורים

היום סובבות סביב המלכת ה', אנו תוקעים ומריעים כדי להכתיר אותו, מקבלים את מלכותו ונכונים להתגייס לשורתיו ולשרתו.

ביום הכיפורים אנו פונים לה' **כדודנו** - ביום הקדוש בשנה אנו מתייחדים עם ה', לבושים לבן, ופונים אליו ככלה לחתנה. התפילות והווידויים הארוכים הינם כשיחות-נפש בין זוג האוהבים, המתאמצים לנקות כל כתם ולהסיר כל מחיצה העלולה להפריעה לאינטימיות של החיבור והייחוד ביניהם.

שלוש מערכות היחסים קיימות בתוכנו בכל עת, אולם מתאימות בפרט לשלושת זמני התשובה העיקריים:

באלול אנו פונים לה' **כאבינו** האהוב - לאחר שבמשך השנה שכחנו אותו, אנו שבים ונאספים הביתה, מבקשים שיקבל אותנו בחזרה. רחמי ה' המתגלים בחודש אלול הם כרחמי האב על הבנים שהתרחקו ומבקשים לשוב.

בראש השנה אנו פונים לה' **כמלכנו** - תפילות

מצוות אלוקיות. לא בכדי 'משל הציפור המדברת' מתייחס למלך - המלך המנהל את המדינה עסוק בממד הטבע, בתפקוד היעיל של כל המערכת, וזקוק לחידושים מעניינים. כשאנו חורגים מטבענו ומתאמצים להשביע את רצון מלכנו אנו 'מרעננים' את 'שגרת' הטבע ומעוררים אצל ה' פליאה, עניין וחידוש.

שלוש מערכות היחסים הללו משקפות את שלושת הייעודים שלמענם נברא העולם

אהבת ה**דודים** לאהובנו ה' מתאימה לייעוד הבריאה השני - הזדקקות ה' ל**אהבה** מצביה אותנו במערכת יחסים של חתן וכלה איתו ומעוררת את **רגשותינו** כלפיו.

עובדת היותנו בני **לאבינו** מתאימה לייעוד הבריאה השלישי - **אתגר** "עבודת הברורים". האב מציג לבנו אתגרים, וכשהבן עומד בהם האב מתענג ונהנה כאילו הוא-עצמו התאמץ והצליח. שמחת האב נובעת מהיות הבן חלק ממנו וממשיך דרכו - "בן חָקֵם וְשִׂמְחָ אָב". כאשר אנו מאמצים את **שכלנו** ומפענחים את הכוונה הנסתרת של ה' בפרטי מציאות העולם שברא - הוא שמח.

רצונותיו ופקודותיו בפועל, תוך התגברות על הטבע הנמוך שלי ועל המשיכה לפרוק את עול האדון-המלך.

ככלה לחתנה, האהבה היא העניין המרכזי בקשר. בין בני זוג קיים יחס הדדי של הענקה ונתינה. כל אחד מגלה עניין בזולתו ובעולם הפנימי שלו. הבית שבונים יחד, הילדים שנולדים לתוכו וההשפעה שלו החוצה - כולם שיקוף של האהבה הגדולה. בקשר כזה אנו משתוקקים לה', מחפשים את אהבתו ומעניקים לו את אהבתנו.

כבן אני כבר ממש חלק מהאב וממשיך את דרכו - כוחותיו הגלויים והנעלמים באים אצלי לידי ביטוי, וכל הצלחה שלי היא ביטוי עצמי שלו. משום כך - אישיותי וצרכי משמעותיים מאוד בקשר וחשובים בעיניו. גם המשברים הגדולים שצצים לעתים רבות ביחסי הורים-ילדים נובעים מכך שהילדים הם ביטוי עצמי-אך-עצמאי של הוריהם.

שלוש מערכות היחסים הללו משקפות את שלושת הייעודים שלמענם נברא העולם, ומתקיימות זו על גבי זו בשלוש קומות הנפש:

שירות **המלך** מתאים לייעוד הבריאה הראשון - **חידוש** של נבראים אנושיים המצליחים לקיים

לסיכום: כל אחד מטעמי הבריאה נוגע בקומה אחרת בנפש וחושף מערכת יחסים שונה עם ה':

רצון ה' בחידוש מלמד על היחס לה' כמלך, המנהל את הממלכה ומחפש בה עניין. ההזדקקות לאהבה מלמדת על היחס אליו כדוד, חתן אהוב. אתגר עבודת הברורים מלמד על היחס אליו כאבא המתאגר את בנו.

תחנה רביעית:

סליחה, מחילה, כפרה

יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחָטָא.

בזמני התשובה וחשבון הנפש בחודשי אלול ותשרי אנו צריכים להתמודד עם הפער והחיסרון - לעשות תשובה ופשוט לבקש סליחה.

אולם כיצד מבקשים סליחה? בסליחות מובא מטבע הלשון המפורסם: "סלח לנו, מחל לנו, **כפר** לנו". אין אלו סתם מילים נרדפות, לתפארת

היינו רוצים לשרת את מלכנו בשלמות, להיות כלה אהובה לדודנו ובנים חכמים המשמחים את אבינו. אך הדרך ליצירת מערכות היחסים הללו, שמאפשרות את החידוש, הרגש ההדדי והאתגר, היא דווקא יצירת פער גדול בינינו לבין ה'. באופן טבעי, כמו בכל מערכת יחסים, הפער הזה גורם גם לחיכוכים וקשיים - "אָדָם אֵין צְדִיק בְּאָרֶץ אֶשְׂרַח"

שירחם עלינו, "כָּרַחַם אָב עַל בְּנָיִם", ויתקן את כל מה שקלקלנו בטיפשותנו.

הסליחה, המחילה והכפרה מתקנות את שלוש מערכות היחסים:

את בקשת הסליחה, תיקון המעשים, נבקש ממלכנו - כעבדיו, היה עלינו לעשות את רצונו, ומשלא עשינו אותו וזקוקים לסליחתו.

בקשת מחילה מה' היא בקשה שימחל לנו על היעדר היחס הפנימי, האהבה וההתעוררות הרגשית כלפיו

את בקשת המחילה, תיקון הפגיעה הרגשית, נבקש מדודנו - ככלתו, הוא הרעיף עלינו אהבה אך אנו לא שמנו לבנו לכך, ומשכך אנו מבקשים את מחילתו.

את בקשת הכפרה, תיקון טעויות שיקול-הדעת שלנו, נבקש מאבינו - כבניו, נשלחנו לייצג אותו בעבודתנו בעולם, אך במקרים רבים במקום לתקן קלקלנו, ואנו מתחננים לכפרתו.

"ועל כולם, א-לוה סליחות, סלח לנו, מחל לנו, כפר לנו".

המליצה. בכל אחת מהן טמונה משמעות עמוקה, תיקון לקומה אחת משלוש קומות הנפש:

בקשת הסליחה היא המובן הפשוט ביותר של התיקון: בקשה מהקב"ה לסלוח לי על המעשים הלא-טובים שעשיתי. הסליחה מתייחסת לטבע השלילי שלנו; כאשר אנו עושים מעשה לא טוב, חלילה, אנו 'זורמים' עם הטבע הלא-מתוקן של נפשנו הבהמית.

בקשת המחילה מתייחסת לפגיעה עמוקה יותר - אי-התחשבות, חוסר יחס ופגיעה רגשית בזולת. מטבע הלשון 'מחילה' דומה למחילת חוב

- כאשר הזולת מעניק לנו אהבה וחום, אך איננו נענים לו בהתאם, אנו הופכים למעין בעלי-חוב כלפיו. בקשת מחילה מה' היא בקשה שימחל לנו על היעדר היחס הפנימי, האהבה וההתעוררות הרגשית כלפיו.

בקשת הכפרה מתייחסת לכישלון בשליחות, עקב טעות בשיקול הדעת השכלי. 'כפרה' היא גם ניקיון; כאשר אנו נשלחים לתקן דבר-מה, ובמקום לעשות זאת אנו מקלקלים יותר, האחראים עלינו זקוקים לנקות ולתקן במקומנו - "תבוא האם ותקנה צואת בנה". בקשת כפרה מה' היא בקשה

לסיכום: לשונות הסליחה השונות - סלח, מחל, כפר - מתקנות את שלוש מערכות היחסים:

סליחה היא תיקון המעשים השליליים, ואנו מבקשים אותה ממלכנו. מחילה היא תיקון היחס הפנימי והרגש, ואנו מבקשים אותה מדודנו. כפרה היא תיקון הקלקולים שנגרמו מטעויות בשיקול הדעת השכלי, וכדי לזכות לה נפנה לאבינו.

סיכום המבנה:

תשובה	מערכת יחסים	קומה בנפש	טעם הבריאה
סליחה	מלך-עבד	מוטבע	חידוש
מחילה	חתן-כלה	מורגש	אהבה
כפרה	אב-בן	מושכל	אתגר

מעובד מתוך גיליון "נפלאות" ראש השנה תשע"ח
bit.ly/VA_rosh-hashana_78

בע"ה, ימי הסליחות תשפ"ג

"פְּעֻלַת צְדִיק - לְחֵיִם!"

מכתב הרב יצחק גינזבורג שליט"א לשנה החדשה

ראשית פועל הצדיק עם עצמו, "קשוט עצמך", ומ"פְּעֻלַת צְדִיק" עם עצמו הוא פועל "לחיים" - "לְהַחִיֵּת עִם רַב" (בראשית נב). "פְּעֻלַת צְדִיק" של "צדיק עליון", "צְדִיק יְסוּד עוֹלָם" (משלי יכה), נכנסת ב"שְׁעָרֵי צְדִיק" (משלי יד, ט) (784) של "צדיק תחתון", כח הקבלה שבמלכות במציאות. בשנת תשפד תחזור "פְּעֻלַת צְדִיק" בגוף הגשמי "לחיים" ארוכים וטובים, עד לחיי מתושלח (784) - צדיק גמור, ששנותיו המפורשות הכי ארוכות בתנ"ך - והלאה עד לחיים נצחיים, כאשר נזכה ליציאת "מֵיִם חַיִּים מִירוּשָׁלַם" (זכריה יד, ה) (784), מעין שיצא מבית קדש הקדשים וירפא את כל העולם.

אזי תתפשט "אהבת שלום" (784) של ירושלים - עיר השלום והיראה, בה זוכים לשלמות היראה, יראה שלם, של "אַבְרָהָם אֲהָבִי" (ישעיה מא, ח), הכל מכח אהבת הצדיק המחזיר חיים בכל, "יִרְאֵת הוֹי לְחַיִּים" (משלי יט, גג) - ונזכה לראות "מֵה נָאוּוּ עַל הַהָרִים רִגְלֵי מְבַשֵּׁר מְשֻׁמֵּעַ שְׁלוֹם מְבַשֵּׁר טוֹב מְשֻׁמֵּעַ יְשׁוּעָה אִמֵּר לְצִיּוֹן מִלֶּךְ אֱלֹהֶיךָ" (ישעיה נב, ז), (שלום טוב יְשׁוּעָה - כנגד יסוד דעת כתר - עולים 784).

שנזכה שתהא שנת פריצת דרך (כאשר נזכה ל"עֵלָה הַפְּרָץ לַפְּנִיָּהם פָּרְצוּ וַיַּעֲבְרוּ שְׁעַר וַיִּצְאֻוּ בּוֹ וַיַּעֲבְרוּ מִלְּפָנֶיךָ [מֶלֶךְ פּוֹרֵץ גַּדְרֵי] לַפְּנִיָּהם וְהוֹי בְּרֵאשִׁים" (מיכה ב, ג) בביאת "בן פּרָצִי"), שנת "פֶּשֶׁר דָּבָר" (קהלת ח, א), שנת "פְּלִיאָה דַעַת" (שם קלט, ו), שנת "פְּקֻדֵיךָ דָרְשִׁיתִי" (שם קיט, מה), שנה של "פְּדָה בְּשִׁלּוֹם נַפְשִׁי" (שם נה, ט) בפדיון הבן, "בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות ד, כב).

לכל אחד ואחת מבני ישראל ולכל באי עולם, השנה הבאה עלינו לטובה, שנת תשפד לפ"ק (784), מתייחדת בהיותה רבוע, המבטא התכללות ושלמות - כח ברבוע. השנה הקודמת שעולה רבוע היתה לפני 55 שנים והפעם הבאה שנזכה לכך היא בעוד 57 שנים. הפסוק (קהלת ט, ו) אומר "כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה" ופרש מורנו הבעל שם טוב ש"בכחך עשה" היינו בכח מה שלך, סוד "כָּלֶם בְּחִכְמָה עֲשִׂיתָ" (תהילים קד, כד), כח הנשמה, אך כח ברבוע מורה על ההתכללות הגמורה של כח הנשמה הפנימית עם כח הגוף, יחוד שלם של נשמה וגוף (נשמה-גוף משלימים בעצמם ל-כב ברבוע, כידוע). בשנה זו ניתנים לנו כל הכוחות, בנשמה ובגוף, לפעול גדולות ונצורות - "כחך פעל!".

הפעולה המיוחדת לשנת תשפד היא "פְּעֻלַת צְדִיק" (784) - תהא שנת פְּעֻלַת צְדִיק - כלשון הפסוק (משלי יט, ט) "פְּעֻלַת צְדִיק לְחַיִּים". והנה, "פְּעֻלַת צְדִיק" גופא עולה ח פעמים (היינו שהוא ממוצע כל אות) "לְחַיִּים", ללמד שעיקר פעולת ה"צדיק חי עלמין" היא להמשיך חיים לכל. ובדרך מליצה: "פְּעֻלַת צְדִיק" היא אמירת "לחיים", כאשר הוא אומר-מברך "לחיים" ב"גדולה לגימה שמקרבת", ופועל כך ישועות בקרב הארץ - בשנת תשפ"ד יש להרבות בהתוועדויות חסידיות עם אמירת 'לחיים' לבבית. בכל מה שפועל הצדיק במציאות, בכל דבר ודבר שהוא נוגע בו, הוא מחזיר חיים, חיות אלקית, כאשר הוא מגלה בכל את האין האלקי המהווה בכל רגע תמיד את היש הנברא, "וְאֵתָהּ מְחִיָּה אֶת כָּלֶם" (נחמיה ט, ו).

כתיבה וחתימה טובה
לשנה טובה ומתוקה!

הרב יצחק גינזבורג

בְּצִדְקָה תִּבּוֹנְנִי

מכינים שנה חדשה! לאור פנימיות התורה

קוראי 'נפלאות' ו'אביטה נפלאות' היקרים

האור שבפנימיות התורה, "תורה אור", הוא הגאולה והתרופה לעולם. במשך למעלה מ-40 שנה מלמד מו"ר הרב יצחק גינזבורג שליט"א כיצד האור של פנימיות התורה מאיר את כל תחומי החיים: לימוד מיוחד של ספרי החסידות; הקבלה בין מושגי הקבלה לתנועות הנפש הדקות והעדינות; התבוננות בענייני הציבור ותיקון המדינה; התבוננות בניצוץ האלוקי המתגלה בכל תחומי המדע; גילוי הסודות הטמונים בעומק הפשט במקרא; חשיפת המבנים הפנימיים שביסוד סוגיות הגמרא וההלכה; העמקה בעבודת התפילה בדורנו; תובנות מעמיקות בכל הרבדים של חיי הנישואין; ועוד חידושים בתחומים נוספים רבים. הכמות, האיכות, השפע והחידוש הם עצומים.

גיליונות 'נפלאות' ו'אביטה נפלאות'

המודפסים ומופצים בעשרות אלפי עותקים בשבוע,
נועדו להפגיש אותנו עם העומק והעושר הללו,
כל אחד ואחת לפי רמתו, ולתת לנו שפה וכלים

לפגוש את ה' בכל מקום ובכל זמן - גם בעולם הזה ובדור הזה.
עלויות הכתיבה, ההגהה, ההדפסה וההפצה של הגיליונות הן גבוהות מאוד.

לקראת השנה החדשה, בעת שאנו מתפללים ומייחלים להתחדשות -
אנו מבקשים מכם להצטרף אלינו
ולהיות שותפים בהוראת-קבע בהמשך המפעל החשוב הזה

היו שותפים בשינוי התודעה
לאור פנימיות התורה
הצטרפו עכשיו: bit.ly/go-niflaot

בקישור אפשר להעביר גם שמות לרב -
לתפילה ולברכה בעשרת ימי תשובה

היו שותפים הכתיבה:

גרפיקה לעלון בודד:
1200 ש"ח [100x12]

עלון 'אביטה נפלאות' בודד:
3000 ש"ח [250x12]

עלון 'נפלאות' בודד:
7800 ש"ח [650x12]

היו שותפים ההפצה:

נקודת הפצה לשנה
1440 ש"ח [120x12]

נקודת הפצה
30 ש"ח